

Nebrat se vážně je úplný základ. Z čeho si nemůžu dělat legraci, to nemůžu brát vážně

svobodny-svet.cz/nebrat-se-vazne-je-uplny-zaklad-z-ceho-si-nemuzu-delat-legraci-to-nemuzu-brat-vazne

15. ledna 2023

SU/JAROSLAV DUŠEK

*Někdy je toho na jednoho moc: problémy se valí zprava, zleva – velké, i naprosto banální. Člověk si připadá jako hříčka, unášený silami, které jej přesahují, ale ve skutečnosti podle **Jaroslava Duška** zapomínáme, že jsme spoluvůrci vlastního osudu.*

V předchozí části našeho rozhovoru připomněl toltéckou představu, že každý se narodí jako čisté božství, které si na sebe obléká lidskou podobu. V určitém momentě můžeme své božství opustit, odklonit se, a vydat se cestou strachu, racionálních kalkulací, diplomacie, strategií a chytristik, které mají oklamat vesmír, dokud si nakonec nemusíme sníst, co jsme si navařili. Pak je nutné vzít název našeho pořadu jako program a najít výhybku, kde jsme začali opouštět své božství, a ztratili čistou energii zvědavosti a radosti ze života.

Martina: Jaroslave, když se na tebe tyto věci naválí, a ty zjišťuješ, že jsi v situaci, která se ti jeví být bezvýchodná, tak se prostě vydáš, jak jsi řekl, po svých vlastních stopách zpátky a hledáš, řešíš a navracíš se. Ale mnoho z nás je vystaveno něčemu jinému, a to souboru otravných nepříjemností, které člověka moří jako příslovečných „Stokrát nic, co umořilo osla“. Teď je tendencí politiků zasahovat a regulovat naše jedinečné životy k obrazu...

Jaroslav Dušek: Protože jsme jim to dovolili.

Martina: Ano, to určitě, ale já se tě právě chci zeptat: Jak řešit tyto nepříjemné věci, a zároveň pořád zůstat čerstvým, zvědavým, nadšeným? Protože já si umím představit, že by mi toto zraní, růst, cesta k sobě šlo v nějakém klášteře Šangri-La. Ale když si představím, že ráno jdu řešit a zaplatit pokuty za špatné parkování, protože jsem si prostě dovolila zaparkovat někde, kde pracuji. Pak jdu řešit, nevím... umíme si představit milión těchto věcí: Běhání po úřadech, žádosti, zda si můžeš postavit psí boudu, a to všechno dohromady, a teď na to člověk hledí a říká si: „Už jsem unavený.“ Ráno se vzbudím a říkám si: „Už aby byl večer.“

Jaroslav Dušek: Víš, co říká indiánský šaman, když za ním přijde indián a říká, že je smutný a unavený? Tak mu říká: „Kdy jsi přestal tančit? Kdy jsi přestal zpívat?“ Je potřeba tančit a zpívat. Tančit a zpívat.

Martina: No myslím, že na policii předvedu velký tanec.

Jaroslav Dušek: Ale samozřejmě, že tam by to velice... Možná to zkusit. Víš co, já spoustu těchto věcí zkouším v životě. A zkoušel jsem je v době, když jsem byl mladý, nebyl jsem herec, a že by mě někdo znal z filmu. Ale lidi mi vždycky říkají: „No jo, tobě to projde, protože...“

Martina: Protože tě znají.

Jaroslav Dušek: Ale třeba v Chorvatsku mě neznají, i v jiných zemích mě neznají. V Peru nikdo neví, jestli jsem český herec, nebo nejsem český herec, a přesto se tyto situace stejně odehrávají. To je to, kde chápu, co to je esence lidské bytosti, a ne nějaké představy, že tě někdo zná z nějakého YouTube anebo odkud.

Jednou jsem se kdysi dávno ocitl velmi v úzkých, když jsem zjistil, že jsem se stal plátcem DPH, nevěděl jsem o tom, a ukázalo se, že dlužím DPH. A mně to bylo nepříjemné. Prostě mi špatně radila paní, a ona mi tvrdila, že mám nějakou výjimku. A já jsem říkal: „Jakou výjimku?“ A ona: „Máte výjimku jako herec.“ A já: „Tak dobrý.“ A pak mi nějaký známý daňový poradce, který je dneska mým daňovým poradcem, spolužák mojí ženy, říkal: „Člověče, ty už jsi plátce DPH.“ A já: „Nejsem, já mám výjimku.“ A on mi říká: „Jakou výjimku?“ „No nevím, to mi řekla paní inženýrka, že mám nějakou výjimku.“ „Nemáš žádnou výjimku. Ježíšmarjá!“ Tak jsem šel na finanční úřad, nejdřív do kanceláře za úřednicí, a říkám: „Dobrý den. Já mám takový problém. Asi jsem se stal plátcem DPH, a nevěděl jsem to.“ A ona: „Tak to budeme muset doplatit DPH, a ještě zaplatit penále.“ A já jí říkám: „Heleďte, DPH doplatím rád, to je jasné, ale penále platit nechci. To není spravedlivé.“ A ona na mě koukala.

„Za co budu platit penále? Já jsem poslouchal paní, která mi celou dobu radila. Teď když vám zaplatím DPH z mých příjmů, tak o něj přijdu. Já jsem si ho tam mohl připočítávat celou dobu. Vždyť já jsem nic nezískal. Koho jsem o co okradl? Já bych býval, kdybych věděl, že jsem plátce DPH, si ho tam vždycky připočítal, a oni by mi ho dali, a já bych ho dal státu. A teď vám ho vlastně dám ze svého. Podle mě to je už to penále. Takhle já to beru.“ A ona: „No jo, ale tady to je v počítači. Tady to řídí počítač.“

Nechodím lidem nadávat. Jdu a říkám: „Dobrý den, potřebuji pomoc. Stala se takováto situace. Je to nepříjemné, je mi to hloupé, omlouvám se, ale pomozte mi? Jak to máme vyřešit?“

Martina: Neznalost zákona neomlouvá.

Jaroslav Dušek: Ne, ona mi vysvětlovala, tam mi furt říkali, že je to v počítači. Tak jsem šel za další úřednicí: „Tak mi zavolejte vedoucího.“ Tak tam byl vedoucí. A říkám: „Pane vedoucí, je to takhle a takhle. Chápete to?“ A on mi řekl: „Jo.“ Celé to vzniklo proto, když už to tady vyprávím, ale on to je docela modelový případ, že jsem na sebe bral všechny příjmy kolegů z divadla. Vždycky jsem to podepsal, oni mi dali peníze, a já jsem jim rozdal honoráře. Já jsem si myslel, že můj příjem je jenom můj příjem, nevěděl jsem, že je nějaký obrat a že když to podepíšu, tak to prochází mým účetnictvím. Moje paní účetní mi to také takhle neřekla. Takže já jsem netušil, že kdyby to kluci přijímali oni sami, tak já bych žádný plátce DPH nebyl.

Tak jsem tam šel a říkám tomu úředníkovi, že je to takhle a takhle. A on mi řekl: „To je hezké. Já vám rozumím, ale musíte to zaplatit. Penále a DPH.“ A já říkám: „To je nespravedlivé. Kde je tady vedoucí?“ Tak jsem šel za ředitelem finančního úřadu. A tam seděl takový chlápek, a já tam vešel – tenhle chlap už prý není naživu – a říkám mu: „Nestudoval jste na matfyz?“ A on mi řekl: „Studoval. Jak to víte?“ A já: „Vy jste ten cyklista, jak jste jezdil na kole.“ A on: „Vy jste chodil na matfyz?“ A já říkám: „Já jsem tam byl dva roky, a pamatuji si vás. Vy jste jezdil na kole.“ A on: „Jezdil jsem na kole. A co máte za problém?“ A já mu říkám, že je to takhle a takhle. A on mi řekl: „Vy jste měl nějaká procenta z honorářů kolegů?“ A já říkám: „Ne, neměl. Jenom jsem prostě převzal peníze, a zase jsem jim je dal.“

Martina: A nevystavoval jsem jim výdajové doklady.

Jaroslav Dušek: No jasně. Já jsem to jako posel předal. A on mi řekl: „Aha, tak musíte napsat zpětné daňové přiznání, kde to všechno musíte vysvětlit. A od nich musíte zpětně získat plnou moc k tomu, že jste pro ně vybíral honoráře. Napíšete zpětné opravné daňové přiznání.“ A oni mi vraceli peníze. Končilo to tak, že já dostal peníze od finančního úřadu jenom proto, že jsem se dopracoval k řediteli, který to mohl rozhodnout.

Proč o tom mluvím. Protože všichni úředníci jednali ve strachu, báli se udělat rozhodnutí. Říkali: „My vidíme, že máte pravdu, ale náš počítač už to tady registruje, a my nemůžeme.“

Martina: Oni se báli počítače?

Jaroslav Dušek: Já jsem jim říkal, že jsou z Marsu: „Vás řídí počítač.“ A tento pán nahoře nakonec, který tam seděl, a měl tu kompetenci, prostě normálně pochopil, jak to bylo. Pochopil, že jsem nikoho neokradl, a proč bych platil nějaké penále? Já jsem nic neudělal. Nepostupoval jsem proti žádnému zákonu, ničím jsem se vůbec neobohatil. Naopak, přišel jsem o prachy, které jsem zpětně vyplatil na DPH.

Martina: Ale v tomto logiku nehledejme.

Jaroslav Dušek: Já vím, ale já jsem takový člověk, který když cítí, že právo je na jeho straně, tak v tu chvíli dovedu získat ohromné množství energie, a dovedu jít žádat o pomoc. A já chodím žádat o pomoc lidi. Nechodím se s nimi hádat, nechodím jim říkat: „Kreténi blbý, tady sedíte furt?“ Já tam jdu a říkám: „Dobrý den, potřebuji pomoc. Stala se taková situace. Je to nepříjemné, je mi to hloupé, omlouvám se, ale pomozte mi? Jak to máme vyřešit?“

Hodně mi pomáhá, když si uvědomím, že vlastně vůbec neexistuji v té formě, na kterou jsem zvyklý, ale že jsem ve skutečnosti nekonečné vědomí, a v iluzi v něm jsem Jaroslavem

Martina: Myslíš, že by to dopadlo tak dobře, i kdybyste se neznali z matfyzu?

Jaroslav Dušek: Ale to je právě to, co jsi řekla. To, že jsme se potkali na matfyzu, bylo součástí celých linií života. A my tohle musíme pochopit, že pořád tvoříme přítomností něco, co se děje v budoucnosti, neustále. Proto záleží na tom, jestli se necháme stáhnout do strachu. Když se necháme stáhnout do strachu, tak situace bude horší a horší, nemůže se zlepšit, když budeme ve strachu. To nejde. Strach má tendenci bobtnat. Strach má velké oči,

všechno vidí větší, tu hrůzu, to, co se na tebe valí. A toto je potřeba pochopit. Proto považuji za nevýhodné pěstovat v sobě strach. Je to prostě nevýhodné. Nepřipadá mi to šikovné. Nic mi to nedává.

Martina: Teď jsi to řekl. Ano, člověk si raději představuje, že žije krásný život, že se dějí pěkné věci. Ale co když je někdo škarohlíd? Co když si nemůže pomoci? Co když nemá zvládnutou svou mysl, a pořád se mu tam šoupu myšlenky na něco ošklivého? On tím trpí, ale nejde mu to.

Jaroslav Dušek: Tak ať si to vychutná.

Martina: Nebud' nelítostný. On to nechce.

Jaroslav Dušek: To není nelítostné. Jestli to nechce, tak by se mu to nedělo. To pozor, tady se znovu vracím...

Martina: Být pozitivní za každou cenu. Znáš to? Někdy je to velká hra, šaráda.

Jaroslav Dušek: Ale mě nezajímá být pozitivní. Mě zajímá být v harmonii. Mně je jedno, jestli jsem pozitivní nebo negativní, já se takovou věcí vůbec nezabývám. Mě zajímá, jestli vnímám a cítím harmonii tohoto vesmíru, tohoto života, prostoru, ve kterém jsem se ocitl. A tuto harmonii vidím. A vedle toho vidím, že lidská bytost má speciální schopnost a možnost, a v jistém smyslu je proto do tohoto prostoru vpuštěna, že člověk to umí rozkolísat, člověk umí harmonii rozházet. To člověk umí, na to je specialista oproti jiným tvorům. Člověk je opravdu mistr tvoření disharmonie, zasahování tam, kde vůbec zasahovat nemusí. Proto také to mistrovství nezasahování, působení nepůsobením, konání nekonáním. To je to, co mě zajímá.

Já se totiž nezabývám tím, jestli jsem pozitivní nebo negativní. Mě zajímá sledovat harmonii, uvědomit si, jak to, že jsem naživu, jak to, že jsem živý? A teď uvidíš miliardy buněk, desetimiliardy mikroorganismů, uvidíš galaxii, planety, hvězdy, stromy, zvířata,

hmyz – a teď vidíš celý tento pohyb, díky kterému jsem naživu, že bez toho všeho bych tady nemohl být živý. Já rozumím tomu, že to tak je. A proto nemám strach, že bych umřel, protože když umřu, tak umřu. Tak co jako, každý nějak umřeme, tak čeho bych se na tom měl děsit? To není něco, čeho bych se bál, co by přede mnou bylo jako bubák.

Já se spíš bojím blbého života. Mně by mnohem víc vadil blbý život než to, že umřu. Žít život k ničemu, rozčilovat se na ostatní, nebo někoho obviňovat z toho, že se mi daří špatně – to je mi úplně cizí. A chápu, že někdo je škarohlíd, pesimista, nebo skeptik, nebo že má rád ironický odstup, a že všechno glosuje s pocitem, že je nad tím, protože ten člověk si myslí, že se tím dostal nad to. A já vím, že jsem v tom, vůbec nepotřebuji být nad tím.

Martina: A jak začít, Jaroslave? Protože někdo si opravdu sám ubližuje.

Jaroslav Dušek: Já ti to řeknu: Jakkoliv.

Z čeho si nemůžu dělat legraci, to nemůžu brát vážně

Martina: Je z toho nešťastný. Neví pořád co, a přesto to má v sobě. Přijde mi hezká alegorie z geniálního filmu Misie, kde Robert de Niro pořád leze vodopádem, a za sebou má přivázanou svou zbroj jako pokání. A pak k němu přijde kněz Jeremy Irons, a to brnění odsekne. A někdo by strašně chtěl odseknout ze sebe to, co ho táhne zpátky pod zem, a nejde mu to. Co mu poradíš?

Jaroslav Dušek: Já neumím radit. Protože znovu opakuji: Cesty jsou individuální. Ale líbí se mi věta, nevím, jestli to bude ta pravá pro každého posluchače: „Ve skutečnosti neexistujete.“

Martina: Myslím, že jsi ničím nepomohl.

Jaroslav Dušek: To je věta, která mně hodně pomáhá. Když si uvědomím, že vlastně vůbec neexistuji v té formě, ve které jsem běžně zvyklý fungovat. Když si uvědomím, že jsem spíš ve skutečnosti

nekonečné vědomí, a v iluzi v něm jsem tady tím Jaroslavem, který tady sedí, a něco povídá – tak to jsou momenty, které mně třeba pomáhají.

Někoho to možná poděsí, když si představí, že neexistuje, protože do té doby věřil, že existuje, a byla to jeho jediná jistota. A přesto i tento člověk, který si pořád myslí, že existuje, i on si večer lehne, zavře oči, usne a odjede někam úplně jinam. A kde je ten člověk? Kde je reálně ten člověk, který leží v posteli? Z jednoho pohledu leží v posteli, je v posteli, spí. Ale on tam subjektivně není, subjektivně je v nějakém ději, subjektivně je někde ponořen, někdy až po uši, někdy je to i nepříjemné, dějí se mu tam nějaké záhady, a on to plně prožívá. Dokonce to prožívá tělesně.

Je to přeměřeno. Jeden Belgičan napsal knihu Lucidní snění, takové pěkné jméno má. A má také laboratoře, kde to zkoumá, že to tělo opravdu všechno – LaBerge se jmenuje ten člověk – prožívá. A kde je ten člověk, když je v tom snění? A jak to, že když jde člověk na pobyt do tmy, a je ve tmě, tak najednou kolem něj není dům, a jsou tam hvězdy, a on je vidí? Kde je ta realita? Kde je to, o čem se domníváme, že to je neochvějně jisté?

Na pobytu ve tmě tam vlezl Petru Vachlerovi dělník, rozsvítí mu tam, opravuje na žebříku žárovku a omlouvá se, že to nemají kdy jindy opravit. Petr je naprosto konsternován, že mu tohle udělá poskytovatel tmy, že mu hned druhý den pošle takového magora. Pak přijde poskytovatel, že mu nese jídlo. Petr protestuje, a on mu řekne: „Tady ale nikdo nebyl.“ Všechno se to stalo v mysli Petra. Všechno se to stalo v mysli. Tam přišel a otevřel člověk, rozsvítil, Petr se s ním hádal, byl z toho nespokojený, podrážděný, zlobil se na poskytovatele, že je to zrada. A když mu to šel vytýkat, tak ten člověk řekl: „Ale tady nikdo nebyl. A ty tu jsi teprve druhý den.“ A kde jsme byli? Co se to stalo?

Martina: To pomáhá? To ti pomáhá vnořit se do sebe? Nebrat se moc vážně?

Jaroslav Dušek: Nebrat se vážně, to je úplný základ. Já fakt držím pravidlo: Z čeho si nemůžu dělat legraci, to nemůžu brát vážně.

Martina: Co ti připadá na současném světě tak, jak jsme si ho vykolíkovali, nejzvláštnější?

Jaroslav Dušek: Teď myslíš co? Evropskou civilizaci? Nebo co myslíš tím „současný svět“?

Proč se neočkují? Neočkují se, ani neberu léky. Svět farmacie a léků, to není můj vesmír. Proč bych si vpravoval něco takového do těla?

Martina: Okamžik, ve kterém se teď vynacházíme, to, co se kolem nás děje, co jsme dovolili, čeho jsme součástí, co spolu vytváříme, na co jsme přistoupili, co jsme dovolili, co si myslíme, že žijeme, a co skutečně žijeme – když se na to podíváš.

Jaroslav Dušek: Myslím, že je to nádherná situace, která každého z nás, trochu intenzivněji než dříve, staví skoro každodenně do otázky: „Kam půjdu já? Kudy?“ Já to беру tak, jako je to v pohádce: „Jdeš tudy, nebo tudy? Kterou cestu si vybereš?“ A ty musíš říct: „Já jdu tudy.“ Protože teď už nemůžeš říct: „Já nic, já muzikant. Já tady tak koukám a čekám, jak to dopadne.“ Najednou je to situace, kdy ty sama sobě musíš říct: „Já jdu tudy.“ Buďto půjdeš jako Novak Djoković, nebo půjdeš jako – nebudu jmenovat ty, kteří se nechali vtáhnout do matrixu, a zapomněli si popovídat s doktory, kdo teď chodí do ordinací. A protože já znám doktory, tak se jich ptám, kdo tam teď chodí, jak to tam teď vypadá? „Řekněte mi, jaká je situace.“ A oni mi říkají, jaká je situace. Takže já jsem celkem informován. A nemám o tom velké iluze, a zároveň vím, že je to u každého člověka jeho cesta, jeho volba. Ty nemůžeš za každého člověka dělat nějakou volbu, jako všichni ti, kteří chtějí něco někomu vnucovat.

Taky si všimni, že Novak Djoković vždycky jenom říkal: „To je moje volba.“ Já taky, když se třeba ptali: „A vy se neočkujete?“ – jsem říkal: „Já se neočkují, ale neberu ani léky.“ Pro mě je svět léků, farmacie, vzdálený, nepohybuji se v něm, to není můj vesmír. Tím

pádem představa, že si do těla něco vpravuji, je úplně nesmyslná, a nevím, proč bych to dělal. Já přece vím, že na základě opakovaných průzkumů se ví, že placebo je stejně úspěšné jako lék. To se ví, to není novinka, to se ví desítky let. Akorát se na to vždycky jakoby zapomene. Třeba ve chvíli, kdy se tady instaluje nový lék na něco, místo toho, aby se instalovala představa možných cvičení, technik, kdy člověk může vědět, že jeho placebem – a je jedno, jestli si vymyslím, že mě bude léčit tahle sklenice vody, nebo že mě vyléčí tento šálek kávy, nebo tvé hojivé slovo – bude, že si řekne: „Dneska mě bude léčit Martina Kociánová tím, že na mě bude mluvit, a já to budu prožívat jako hojení, jako léčbu, a budu mít radost, že ji potkám, a ona se bude usmívat.“

Martina: Posadí níž hlas.

Jaroslav Dušek: A to můžeme každou chvíli. Přiběhne pejsek, přiletí ptáček, motýl, zašumí vítr ve větvích, voda zazurčí, mraky se pohybují, a my najednou můžeme vidět, jak je tento prostor stále k dispozici, neustále se na něj můžeme ladit, a můžeme s ním existovat v harmonii. Taky vím, že existuje nocebo, jako opak placeba, a vím, že lidé mohou onemocnět z rozhodnutí své mysli, z rozhodnutí svého strachu. A když tohle všechno vím, a je to prokázáno, jsou na to studie, to není, jakože já si nějak vymýšlím.

Martina: To má dokonce výraz: „Lamingerismus.“

Jaroslav Dušek: A když tohle všechno vím, tak nevím, proč bych si měl tvořit svět, jako že bych se bál proto, že svět bude silnější, a kde se člověk má bát. Mluvila jsi o filmu Čistá duše, a tam to přesně je: Fantomy nad ním ztrácejí moc, když si jich nevšímá. Tam přece jeho řešením je, že když se na ně nekouká, když jim nedává pozornost, tak oni slábnou, a jsou pak vyšedivělí, slaboučcí. Ten Nash v tom filmu vždycky jde, a ti fantomové na něj volají: „Johne! Johne!“, a on v tom filmu říká: „Bylo mi jich nesmírně líto, ale věděl jsem, že se na ně nesmím podívat.“ A to je můj postoj ke všem těmto fantomům, kteří

se tady okolo nás snaží vytvářet iluze své reálnosti. A v momentě, kdy jim neposkytujeme pozornost, tak se rozplývají jako fantomy z filmu Čistá duše.

Fantomy, kteří tě chtějí zlákat, poznáš podle toho, že jim chybí srdce. Jejich rozhodování řídí jen intelekt, kšeft, není tam soucit, lidskost, a nikdy neříkají, co si myslí.

Martina: A jak je poznáš? Protože oni mají někdy schopnost být velmi přesvědčiví, a dokonce se někdy tváří, že to s námi myslí dobře.

Jaroslav Dušek: Já ti řeknu, jak je poznáš: Chybí jim srdce. V jejich rozhodování není srdce. Poznáš je. Jejich rozhodování je řízeno pouze intelektem, kšeftem, magmatem. A vidíš, že oni nikdy neříkají, co si doopravdy myslí, vidíš, že mluví něco, o čem vědí, že je výhodné, mluví hezky, jako když máslo ukrajuje, jak se říká. Hezky mluví, ale stačí, abys o těch oborech něco věděla, abys tušila, že tito lidé jsou zaklínači, hypnotizéři. A tam není srdce. Ve všech těch opatřeních, která tam byla v těch letech, nebylo srdce, nebyl tam žádný soucit, lidskost, nic. Tam byla nařízení, tohle, támhle, a všechno to bylo ve jménu odpovědnosti, nebo vzájemnosti. Tohle ti povídají lidé, kteří zároveň vyhází použité roušky do moře – ti povídají něco o odpovědnosti? O tom, že máš být, já nevím, jaká? Rozumíš? To si dělají legraci? Tyhle žvásty vůbec nemůžeš brát vážně.

Martina: Jaroslave, ty jsi říkal, že tvým hnacím motorem je zvědavost. Na co jsi zvědavý v tomto roce? Co provokuje tvou zvědavost?

Jaroslav Dušek: Já asi od roku 1990 slyším, jak se zvyšuje vibrace, a jak už je transformace na spadnutí, a jak se už mimozemšťané musí představit lidstvu, protože už to nejde jinak, než že... A je tam vždy řečeno datum, kdy už to jako nastane. A to už běží od toho roku 1990. Já jsem strašně zvědavý, jestli se toho dožiji.

Martina: Napravo pershingy, nalevo pershingy, a ty se pořád díváš k nebi a vyhlížíš marťany?

Jaroslav Dušek: Ne, já nevyhlížím marťany, já mám o tomhle úplně jinou představu. Já se musím vždycky smát, když oni hledají nějaké mimozemské civilizace, a já si vždycky říkám: „A kdo jsou asi chobotnice? Kdo jsou mravenci? A kdo jsou včely? Vždyť to jsou fantastické civilizace.“ A ty jsou tady. Víš, kolik civilizací máš ve svém těle? Víš, kolik bydlí v tobě, ve tvé DNA, kolik je ukryto takzvané jiných civilizací? Proč se to asi jmenuje nerozlišená DNA? Co tam asi je? To tam je omylem?

Toltécké pojetí tonal a nagual: Tonal je to, co vidíš, hmatáš, co jakoby existuje. A nagual je všechno pod tím, co je nepoznatelné, neuchopitelné, ale projevuje se skrze tonal.

Martina: Dokonce vědci tvrdí, že jenom čtyři procenta, která jsme z naší DNA přečetli, je důležitých – a zbytek je DNA trash, smetí.

Jaroslav Dušek: Říkalo se tomu nerozlišená DNA, pak se tomu říkalo zbytková DNA, a pak se objevili další frajeři, kteří řekli, že to je klíč k tajemství života, tahle nerozlišená DNA. Proto říkám, že to ve skutečnosti neexistuje, protože když se jenom podíváš na tělo, tak si řekneš: „Jsem schopen svým intelektem v tuto chvíli vidět miliardy buněk, vidět celou spolupráci všech systémů v mém těle?“ V tu chvíli si uvědomíš, k čemu asi je intelekt. Ten je schopen se zabývat čtyřmi procenty reality, a zbytek je tajemství. A proto je mi tak blízké toltécké pojetí: „To je tonal, a to je nagual.“ Tonal je to, co vidíš, to, co hmatáš, to, co jakoby existuje. A nagual je to všechno pod tím, co je nepoznatelné, neuchopitelné, ale projevuje se to skrze tonal. Z tonalu můžeš usuzovat na zázemí, na harmonii, na propojení, na to, co jsou třeba houby, mykorhiza. To je ono. Vidíš stromy, a říkáš tomu les. Ale to není les. To je ve skutečnosti dole.

Existuje úžasná knížka Propletený život, napsal ji Merlin Sheldrake, a píše o houbách. Představ si, že houby byly první obyvatelé planety Země, podle něj. Byly to obří houbové sloupy, a to byli první obyvatelé – jak to vidí v jeho vesmíru. A teď jsou v této knize vyobrazeny obrovské houby. A v tuhle chvíli se z Webbova teleskopu objevila fotka z hlubin vesmíru, kde je přesně tahle houba.

Z nějakého kosmického prachu je tam vytvořen tenhle tvar. Já jsem na to koukal, a oni říkali: „Fascinující fotka z vesmíru!“ A já říkám: „To je houba, ona už tam je a někde tam roste!“ A teď tyto houby, které zároveň poletují jako spóry, ty vdechuješ a vydechuješ. To jsou všechno houby, které tady pracují a lezou do těl. Co my o tom tady chceme pořád povídat? Toto mystérium je mnohem větší a silnější.

Prosím tě, víš, co udělám teď? Já se tady jenom snažím dosáhnout na svůj batoh, protože tady shodou náhod mám knížečku, kterou teď někdo z ničeho nic měl v autě, a oni mi ji darovali. Tato knížečka se jmenuje Rozhovor s Einsteinem, vědomí pokory. Je to malá knížečka, a mě nadchlo, protože Einstein v tom dialogu – já si to najdu – neuvěřitelně krásně odpovídá.

Martina: To je skutečný rozhovor?

Jaroslav Dušek: Ano. To je rozhovor s Einsteinem, kde on opakovaně v odpovědích říká, že pro něj je mnohem zajímavější mystérium obrovského propojení všech forem života, že je to pro něj zajímavější než sledovat jednotlivé konkrétní formy. A že to, co je nad tím, ta souhra, ta spolupráce, ta symfonie, že je... Hele, on třeba říká tohle: „Člověk musí zastavit svou vnější i vnitřní mnohomluvnost, aby mohl zachytit jemnější signály skutečnosti.“ A ten novinář říká: „Myšlenka, že existují lidé, kteří došli ke stejnému chápání, pro které je otázka objektivního poznání otázkou životní, mě vždy nesmírně posilovala.“ A na to mu Einstein odpovídá „Myslím, že člověk jako vy potřebuje mnoho síly a energie, aby prorazil bariéry kolem sebe. Mám dojem, že navyklé stereotypy lidských myšlenek se dají přeměnit jen s velkou námahou. Mnoho lidí žije jako na gramofonové desce, kde se odehrává stále stejná melodie – je jim dobře známá, nic je nemůže překvapit, stává se pro ně jistotou, která je unáší životem k cíli, o kterém nepřemýšlejí. Domnívám se, že ani mladý člověk nemá dostatek času na to, aby svůj život marnil podobným způsobem.“ Einstein to tady takhle rozprostírá. Doporučuji knížku.

Martina: Rozhovor s Einsteinem?

Jaroslav Dušek: Rozhovor s Einsteinem, napsala to Marie Mihulová a Milan Svoboda, a vydalo to nakladatelství Santal, vybrané kapitoly čte Radovan Lukavský, a vyšlo to v roce 2012. Já jsem o této knížce vůbec netušil, že existuje.

Martina: Taky mě s ní seznamuješ úplně poprvé.

Jaroslav Dušek: On chodil na přednášky Einsteina. Ještě ti ocituji, co se tady možná hodí: „Víte, příteli, naučil jsem se důležité věci – nezávislosti na okolí. Šípy nenávisti se mě nedotkly právě tak, jako řády a čestné doktoráty. Patří totiž k jinému světu než k tomu, ve kterém žijeme. Na druhé straně si však velice vážím spontánního souzení lidských duší, té nedefinovatelné příbuznosti, kterou bych ve fyzice přirovnal k rezonanci. Stejně vibrace, stejné záchvěvy vytvářejí alespoň na okamžik ze dvou objektů jeden celek.“ Takhle třeba mluví Einstein. Je to moc krásné, a je to vlastně o tom, o čem tady dneska celou dobu povídáme.

Všem přeji plnou přítomnost. Netýká se to žádného roku, protože počítání času lidským způsobem neodpovídá pohybům času, které jsou skutečné. Čas víří v mnoha různých časech a směrech.

Martina: To jsi vlastně shrnul teď úplně všechno, co jsme řekli. A teď musím položit obligátní otázku: Co přeješ do Nového roku našim vesmírům?

Jaroslav Dušek: Všem přeji plnou přítomnost. Netýká se to žádného roku, protože počítání času lidským způsobem neodpovídá pohybům času, které jsou skutečné. To znamená, čas víří v mnoha různých časech jako voda, když se točí v řece, nebo v potoce. A čas neteče jenom dopředu, jako po proudu řeky, ale vždycky se točí i zpátky, jako voda. Voda také neteče jenom dopředu. Roztáčí se a točí, vrací se – a čas dělá totéž. To znamená, nepočítám ty roky, nebo moc nevěřím na náš kalendář 1.1. a 31.12. Spíš se držím slunovratů a rovnodenností, a pohybů, které, dejme tomu, jsou harmonizačními, nebo rytmickými, rytmizačními momenty v našich existencích.

Takže spíš přeji dostat se do tohoto rytmu. Nebo z tohoto společného rytmu nevyvádět, udržovat to. Nenechávat se tak snadno strhnout všemi těmi čaroději, kteří chtějí bytost zatáhnout do svého „jankovitého tance“.

Vyšla nádherná knížka „Bílá kniha“ od Ramthy, a vyjde kniha, která se jmenuje „Poslední valčík tyranů“. A ta je pěkná. Je o škobrtovém tanci tyranů, kteří se ještě stále snaží tančit, a už jim to moc nejde. Teď jde spíš o to věnovat se společnému rytmu, přírodnímu dechu a těmto věcem, než nějakým prapodivným tancům. Dobovým tancům, jak by řekl Karel Steigerwald.

Martina: Jaroslave Dušku. Moc ti děkuji za tvé povídání, a za vemlouvavé připomenutí toho, jak jinak se můžeme dívat na jakoby realitu, i na svůj vlastní život. Díky moc.

Jaroslav Dušek: Děkuji za pozvání. Také se mějte.

| JAROSLAV DUŠEK

■ ■ ■ ■ ■ (3 votes, average: **3,67** out of 5)

>> **Podpora**

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> **Pravidla diskuze**

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena **zde**.

